

Տարիկան գի՞նը 10 բուրլի, կէս տարվան 6 բուրլ.
Առանձին համարները 7 կօպէկողլ.
Թիֆլիսում գրված են միմիայն խմբադրասանն մէջ.
Մէր Հայոցէն. Տիֆլիսъ, Редакція «Мшакъ».
Կամ' Tiflis, Réaction «Mschak». 8 էլէ Փօն № 253.

Խմբագրութիւնը բաց է առաւտօնեան 10—2 ժամ
(բայց կիրակի և աօն օրերից)

ԱՐԴԿԱՅԱՑ 1898 ԹԻԱԿԱՆԻ

ԱՌԱՋԻԿԱՅ 1898 ԹԻԱԿԱՆԻ

ՄԱԿԱՐ

ԳՐԱԿԱՆՈՒԹՅԱՆ ԵՎ ՔԱՂԱՔԱԿԱՆ ԼՐԱԳՐԻ

Կը հրատարակվի թիվլսում, և ոյն պրօքրամայով և և ոյն ուղղութեամբ:
 «ՄՆԱԿԻ» տարեկան գիմը թէ Ուսուասանում և թէ արտասահմանում 10 րուբի է, տասն և
 մեկ և տասն ամսվանը՝ 9 ր., ինն և ութ ամսվանը՝ 8 ր., եօթ ամսվանը՝ 7 ր., վեց ամսվանը՝ 6
 ր., չորս ամսվանը՝ 5 ր., չորս ամսվանը՝ 4 ր., երեք ամսվանը՝ 3 ր., երկու ամսվանը՝ 2 ր., մի
 ամսվանը՝ 1 րուբի:

«ՄՇԱԿԻՆ» գրքեւ կարելի է ԽՄԴԱԿՐՈՑՈՑՈՒՅՆ (Բաղարևայան և Բարօսպայան վաղոցները առկրու). կայսրութեան ուրիշ քաղաքներից «ՄՇԱԿԻՆ» գրիւլու համար, և աւճաւարակ նամակներ և ծրաբներ ուղարկեն, պէտք է գնմել հւետեալ հասցեավ. ՏԻՖԼԻՍ, րедакցիա «ՄՇԱԿԻՆ», իսկ արտասահմանից՝ TIFLIS, Rédition du journal arménien «MSCHAK».

Յայտարարութիւններ ընդունովում են թէ հայերէն, թէ ռռասերէն և թէ օտար լեզուներով.
բառին վճարվում է 2 կոպէկ:

Digitized by srujanika@gmail.com

ПОДПИСКА НА 1898 ГОДЪ НА ГАЗЕТУ

„ТИФЛИССКИЙ ЛИСТОКЪ“

(XXI ГОДЪ ИЗДАНІЯ)

ГАЗЕТА ЕЖЕДНЕВНАЯ, ЛИТЕРАТУРНАЯ, ОБЩЕСТВЕННАЯ И ПОЛИТИЧЕСКАЯ
ПОДПИСНАЯ ЦЕНА:

. 5 р. — > | Иногородна

Городская:	на годъ	5 р. — >	Иногородная:	на годъ
>	» полгода	3 » — >	>	» полгода
>	3 мѣс.	1 » 75 к.	>	» 3 мѣс.
>	1 мѣсяцъ	— > 75 >	>	» 1 >

Подписка принимается ИСКЛЮЧИТЕЛЬНО: Тифлисъ, Головинскій проспектъ, № 3
Объявленія: для Закавказья за мѣсто, занимаемое строкой петита: на первой страницѣ на послѣднихъ—5 коп.; за объявленія виѣ предѣловъ Закавказья: на первой страницѣ

ԲՈՎԱՆԴԱԿՈՒԹԻՒՆ

զէճ մամուլի մասին.—ՆԵՐՔԻՆ ՏԵՍՈՒԹԻՒՆՆ
Օրեցօր. Թանգութիւնն. Հայոց ներկայացումները
բապտում. Գաղթականների մասին. Նա-
մակ Պետքրուրդից. Նամակ Կալոյից. Նամակ
Ալեքսանդրօվիչ. Նամակ Խմբագութեան. Նիր-
քին լուրեր—ԱՐՏՍ.ՔԻՆ ՏԵՍՈՒԹԻՒՆ. Վերջին
տեղեկութիւններ. Նամակ Թիւրքիայից. Նամակ
Կիպրոսից. Արտաքին լուրեր—ԽԱՂԻՆ ԼՈՒՐՅԻ. —
ՀԵՇԱ.ԳԻՒՆՆԵՐ. —ՅԱՅՏԱՐՈՒԹԻՒՆՆԵՐ. —ԲԱՆԱ-
ՄԻՐԱԿԱՆ. Լուսանկարը. Կ. Պոլսի տպաւրու-
թիւններից.

ՎԵՃՄԱՍՈՒԿԻ ՄԱՍԻՆ

Ֆրանսիական գրական և գիտնական աշխարհում այժմ՝ զբաղված է այն հարցով, թե ի՞նչ միջոցները պետք է ձեռք տռնել ֆրանսիական մամուլի բարոյական մակերևոյթը բարձրացնելու համար։ „Revue Bleue“ հանդիսը գիտնականների և պետական գործիչների քննութեան է ենթարկել այն հարցը, թե արդեօք մամուլի կատարեալ ազատութիւնը մնասակա՞ր է, թե օգտակար Ֆրանսիային, և սկսել է տպել այդ առիթով ստացված պատասխանները։ Այդ պատասխաններից գլխաւորները քաղուածորէն առաջ ենք ըերբում՝ „Մըշակի“ բնճերցողների համար։

Պուանկարէ, Վլէմանօ, Ժիւլ Վլարլտի այն
կարծիքն են յայտնում, թէ մամուլը հա-
սարակական տրամադրութեան, հասարա-
կական ախտերի և առաքինութիւնների ցո-
լացումն է, հետեւաբար, ամեն վատ բան,
որ նկատվում է մամուլի մէջ, կարող է
ջնջել հասարակական կարգերի և բարո-
յականութեան համապատասխան փոփո-
խութեամբ: Ճնշել մամուլը ոչ ոք օգտա-
կար չէ համարում: Պուանկարէ, նախ-

մի այլ ար-
յ դարձնել
որջը խըմբ-
նչացումով
նոցի կենտ-
աստ ու ու-
են խղճուկ
աղքատիկ
Մօր հազին
է, իսկ գըշ-
ն առենաց
երեխաները — ամենքը պատշգամբից հետևում են
անցորդներին։ Ի՞նչ բազմութիւն է անցնում
վիարինի մօտով. զարմանալի բան, գոնէ մէկը
կամենար նկարվել։ Բայց ոչ... մի հատ էլ չը
կայ։ Ամբողը յետ ու առաջ է սլանում, խըս-
դում է մայթերի վրա, մարդիկ միմենց հրում
են, բայց ոչ ոք կանգ չէ առնում... Ա՛և, ահա
ինչ որ պարոն մօտեցաւ վիարինին։ Նայում է
լուսանկար պատկերներին... երեխ գուր են գա-
լիս... Նա, երեխ, իսկոյն կը բարձրանայ սահ-
դուղքներով... Երեխաները հրճում են և արդին
կուռի են, որ աէտք է մասեւ առեսան։

արտասունքները։
Եւ յանկարծ, տղաներից մէկը, օգտվելով նրա-
նից, որ անձրեւ դադարել է, վավեց պատշգամբը
և թմբկանարեց դրան ապակիների վրա։
— Հայրիկ... հայրիկ... վիտրինի մօտ մարդ կայ։
Նա սիսալված չէր։ Վիտրինի մօտ կանգնած
էր մի տիկին, այն էլ շատ կարգին տիկին։ Նա
նայում է նկարներին, բարձրացնում է գլուխր և
կարծես տարակուսանքի մէջ է... Ա՛հ, եթէ այս
բոլոր աչքերը, որոնք նայում են նրան վերևից
ունենային մագնիս, որպիսի արագութեամբ այն
տիկինը մեռ եռ վասէս սանուսուրով...

— Քիչ էլ սպասենք, ասում է զգոյշ մայրը:
Որքան խոնեմ է նա... Պարտնը հանդիսա կերպով անցաւ գնաց:
Առդէն գերենեկալ ժամի մէկն է... ժամի եր-

Արագածոցի բոլոր սովոր յաւզանը և ամսորդը արաւաշիր քաղաքականություն բառութեար է հիմաժամանակ է բերում: Ահա լսվում են քայլեր շատախօս, բայց բարեհոգի և, ըստ երեսոյթին սանդուղքի վրա, ահա նրանք մօտենում են դրուներին և յանկարծ հեռանում են... Ահա քաշեցին Առաջին նկարը անաջող է, բայց ինչ վեաս գանգը. մէկը հարցնում է նախկին անկեցին: Նորից կարելի է նկարել... և չարտայայտելով նոյն

Դէս այստեղ Գէմքերը երկարանում են, ազգերը լցվում են իսկ ամենատիպբիկ անբատականութիւն, արաւել բնակչութիւն նորից արմուկը դնում է աթոռի վրա և ձեռքը դէմ է տալիս ծնօտին...
Ելուզական բանահանութիւն է այս անհաւատալի բան է, ասում է հայրը:— Այն միջացին, երբ լուսանկարը ուղղում է լայն շրջաղղեստի ծալքերը և զլիսարկի ժամանեները
ու անհաւատալի բան է այս անհաւատալի բան:— Այս անհաւատալի բան է այս անհաւատալի բան:

Սի բառէից երեխան վերադարձաւ տիրած: Արևում է մի զսպված ծծաղ, մի խուլ ազմում ասպակեայ փոքրիկ գրան ետևում: Երեխաները են, սեղմիել են դաշներին, կամնինալով տեսնել ի բանց հօրը լուսանկարչական գործիքի կամնա մահուցի տակ: Անշարժացած նման է մի միջակա մասում են, բայց նրանց ծնողները վա- ինչ որ առասպելական գաղանի, որ ունի մ

կախված է խում են վառել բուխարին, որի մէջ զրված է հատ մեծ ապակեայ աչք: Օ՛, երբ փոքրիկներ ածուխի վերջին/պաշարը: Ամենքը վճատած են: մեծանան, ամենին էլ լուսանկար կը դառնան...
աշցնում Հայրը խոշոր քայլերով ման է գալիս սենեակում: Ահա, վերջապէս, դուքս է եկել աջող նկարը սյրը, մայրը, մայրը մտել է ննջարանը, որպէս զի թաղցնէ իր լուսանկարը բերում է փայլող զէմքուն: Տիկին

—Թա՞յ, հու, մեռնիմք քե, ես էսա լախրթին կը համերնամ, ամա մենք չենք էթա էնսա վերան, չուն զնջութիւն չեղնի. էսա տեղ խաց կը ժողվենք, կուտենք, չեղ դիմջ ենք, չեղ մեր օդուղ չօդուղ մեր կոշանի, խայտանի մեջ ենք: Առ էսա խայտան թողած մենք էլման մեր օդուղ չօդուղ տանենք թալենք քրդի սրի տակ: Արահարդար է նրա վրա և ցանկանում է մուռնանալ նրա հետ, մի այն թէ հայրը 20 հազար ոսկի օժիտ պիտի տայ: «Եւ որպէս զթիրիմացութիւն չը լինի, աւելացնում է հապայմանը իսկոյն և եթ գրի անցնենք»: Լաւ տի է, չեղ... Դրամայի սազմը այսպէս կազմենով հաղերձ շեքսալիքը հոգեբանական գողացար և անդիմացնում այս երիի մեջ իր համար ու անդիմացնում:

Խոսքը չը վերջացրած, նա զլուխը թափահարեց և անց մողի մէջ տեսական գաղափար է անցագայում այս պրկը ոչչ ու անձագական ծարբն յատուկ գեղարուեստականութիւննեմբ, այս է, որ եթէ չար և անառնեած բնաւորութիւններ

ՀԱՅՈՅ ԱՐԿԱՅԱՑՈՒՄՆԵՐ ԲԱԳԻՆԻՄ

Դեկտեմբերի 5-ին, Անսանձ և անձ աշխատը ու թիւ թիւ կազմակերպութեան մէջ տեղի կուտենա
թէակցիա դէմքի լաւը: Գետրուչիօն Կատարինէի
քաղցած է պահում, զանազան պատրութեան:

Այս սեղօնին տառաջն անգամն է, որ կլափ-կական հեղինակի երկ բեմ հանվեց. այդ ուղղութեան փորձը գովելի զգուշութեամբ կատարվեց, որովհետեւ Շեքսպիրի վերոյիշեալ գրվածքը ամենաստչելիներից մէկը պիտի համարել: Այս կօմեղիան բաւական ծանօթէ մեզանում: Շեքսպիրի միւս երկերը աչքի տառաջ ունենալով սրան աւելի շուտ հանձարի գուարձալիք (տալօտ բեռա) կարելի է անուանել քանի թէ խորիմասա աշխատութիւն: Թէ որ աստիճան Շեքսպիրը ամելի սրամաւթիւն և կօմիջն է աչքի առաջ ունեցել քանի թէ մի հիմնառու հոգեբանական կամ կամ բարոյական մկրբունք, կարելի է գտել նրանից, որ նա, նպաստակ զնելով ապացուցանել, որ սխալնեմատիկական ազդեցութեամբ կարելի է բարեկ փոխել մարդու բնաւորութիւնը, գաստիարակի գերը յատկացրել է այնպիսի մէկին, որը ինքը աւելի կարօտութիւն ունի բնաւորութեան բարեկուստութեան, զայ որ զա: Կատարինէն, վերոյիշեալ հայեցակետի օրեկար, միմայն չար աղջկի է, ոչ մի բարոյական արաս չունի: Խակ այն մարդը, որը պիտի բարեկուստի օրիորդի բնաւորութիւնը, ուղղամի ոտոր արարած է: Պետրոչիօ, որի ձեռքով զաստիարակութիւն պիտի կատարվի, մի ոնանիցացած ազնուական է, որ իր փրկութեամ միակ մըջցն է համարում պասարվել հարուստ աղջկայ հետ, և այդ վիսաւորութիւնից զրոված, նա պատրաստականութիւն է յայտնում պասարվել մինչեւ անդամ Կատարինէնի հետ, որից նրա բնաւորութեան պատճառու խորշում են բոլորը: Մինիօր Մինուան, կատարինէնի հայրը, զարմանում է, երբ լսում է Պետրոչիօի առաջարկութիւնը, կատարի է կարծում և մի և նոյն ժամանակ յայտնում է, որ իր աղջկայ հետ անհնարին է ապրել: Պետրոչիօն ցինիկաբար պատասխանում է, որ այդ սիսալ է, կատարինէն լսու օրիորդ է, որ ինքը բերելով միաը այրված յայտարարելով, այս կայսին կերակուրը վնասակար համարելով և այն զգեստները յետ է գարձնում իրեն թէ անձաշան կարված, ծառաներին թակում է, իրեւ թվաս են ծառայում տիկնոջ, գիշերը գրկում քնից, հազար ու մէկ պատճառ բերելով: Այս բոլոր հետևանքը այն է լինում, որ կատարինէն բնաւորութիւնը մեղմանում է և նա դառնում խոնարի և հնապամուգ կին: Գտցէ Շեքսպիրը հէն այն պատճառով է կասպիրիմենտատորի զերյատկացրել այնպիսի կապը կարած մէկին, որ պիսին Պետրոչիօն է, որովհետեւ ոչ մի կարգի բնաւորութիւն չի կատարի այդ տեռակ փորձ:

Պլիսաւոր գերակատարներն էին տիկին Ալբանյոց՝ Կատարինէի դերում և պ. Արէեան՝ Պետրոչիօյի: Տիկին Սիրանոյշը չը նայելով որ ամպլուալց գուրս գեր եր սասանձնել տջողաթեամբ ատրաւ: Միայն մի բան պիտի նկատել. Բնչու թատրոնական վարչութիւնը զրկել էր օրիորդ Մարի Հրանոյշը իր ընդունակութիւններին յատուկ գերից, որի համար նա կածեն չափված, ձևած լինի: Պ. Ա. Բ. Ե. Լ. Կ. առ կան լսու էր իր գերում: միայն արգէն չառ է պատճութիւն ատլիս իր աստենիկական կատարվածքութիւններին, որոնք մի փոքր փեղեւանական տարրութիւն էին անում: Պ. Յ. Ռ. Ե. Ա. Կ. Պետրոչիօյի ծառայ Պրումիոյի գերյացնի աստիճան կօմիջմով կատարեց, բացց զերը հասասատ չիմանալով երբեմն երբեմն ծանութիւն էր անում: Պէտք է նկատել գերասանին մի բան ևս. Բնչու նա թէ գրիմով թէ միմիկայով միշտ ձգտում է իր գէմքին խռովու կերպարանը տալ, և եթէ այդ պահանջվուած էլ է զերի այս կամ այն վայրկեանում, նա միշտ ձգտում է չափավանցնել: Այս անդամ խաղի մասնակցում էր՝ առաջին անդամ՝ մի պարունական-Զաւարկան: Պարմնի խաղը առանձին:

պահողը մասնաւոր մարդ է (մի յոյն) և պարունակում է ոչ թէ խեղզող և հորիզոնապորկի ձորակում, այլ բաղմաբլուր Պօլսի բարձրաւանդակներից մէկի եղբին, որտեղից նայողի առջև բացվում են հրաշալի տեսարաններ: Եթէ ես ծանօթութիւն ունենայի աստանայի հետ, խորհուրդ կը տայի ացգուեղ կանգնեցնել այն մարդկանց, որոնց նա ուզում է փորձել: Սակայն այն հսնդամանքը, որ Կ. Պօլսի եպիսկոպոսները աւելի լաւ են համարում ամեն թուք ու մուք կրել, քանի գնալ իրանց թեմերը, ենթադրել է տալիս, որ սատանան, առանց մեր խորհուրդների էլ, դիմում է առ միջամբն...

կապէս ղերասան չէ, այլ գանձապահի կամ ընծառօրի օգնականի պաշտօն է կատարում Մասկունի խմբում, աւելի օպախիմիստ կերպով է նայում գործերի վրա: Որովհետեւ ես բոլորովի անհմանոթ էի Կ. Պօլսի աելապրոթեանը, իսկ աչքիմեանը ժամանակ չունէր ինձ ընկերանալու և ուղեկցելու իրանց խմբում չը մասնակցող վերասանուհիների՝ ու Ալրանոյշի և օր. Աղնոսի մօս պայմանաւորվեցինք, որ նա կը տեսնավի և կը իսպանաց հետ առաջիկայ չափաթվայ ընթացքում, երբ իրան յարմար կը վինի, իսկ ես երկու շաբթի կերթամ Կ. Պօլսի ասխայան մասը՝ Ալուտարի, ուր հայոց խումբը ներկայացրում էր տալու

Երեկոյանում էր: Պարտէզի տակի ձորակով քոսփօրից բարձրանում էր թեթև խանառութիւն: Վլար Էր մերադրանալ հիւրանոց:

Հետևած օրը ինչպէս ասեցի, գնացի հիւսա-
տոսարան և իմացայ, թէ ինչ պաշտպանութիւն
կարող էի սպասել այնտեղից, եթէ թիւրք ու-
տիվանութիւնը ցանկանար աւելի մօտիկից ծա-
նօթանալ ինձ հետ։ Եսյն երեկոյեան, մու-
թը ընկնելիս, գնացի Նշանթա՛ Ասորե-ի պար-
տէցը։ Հայոց խումբը այնտեղ այլ ևս ներ-
կառապիտեա էր տառիս, ուստ ամենին ու Տե-

կայացումները չեր տալիս, բայց առեցիս, որ Հեքիմեանների բնակարանը հեռու չէ: Պարտէզի սպասաւորներից մէկը աւել հասցրեց ինձ: Հեքիմանների ծառայի ասելով ալիքին ու պարօնը առաւօտը վաղ գնացել էին ներկայացում տալու Պօլսի արուարձաններից մէկում, և վերադառնալու էին միայն հետևեալ երեկոյեան: Միւս օրը ժամի 6½-ին Հեքիմեանների բնակարանումն էի: Նրանք գեռ չեին վերադարձել: Կէս ժամից յետոյ եկան: Տիկինը յայտնեց, թէ դժուարանում է ընդունել բագուի մասնագողով առաջարկութիւնը: «Ես սովորել եմ ներկայացնել տաճկերէն լեզուալ տառում էր նա, ինձ համար շատ դժուար կը լինի սովորել գերերը հայերէն, միւս գերասաններն ու գերասանուածիներն էլ հաղիս թէ համաձայնն գալ Ռուսաստան՝ նոյն պատճառով և, բայցի այդ, ի նկատի ունենալով ներկայ քա-

չինչ չէ խոստանում, իսկ ինքը ապացուցեց, որ սուանց գերը լաւ սովորելու կարող է բեմ դուրս գալ, մինչև անդամ եթէ այդ առաջին անդամն էլ վնի: Այս պահասութիւնը առհասարակ մեր գերասանների մէջ շատ է աչքի ընկնում: Ո՞ր ուղի են շապառում սրանք իրանց ժամանակը, այն էլ մի փաղաքում, ուր թէ երկինքը և թէ երկիրը մարտն շարունակ բնական բանարկութեան մէջ են սպանում: Դժբաղդաբար, այս պակասութիւնը բառ մեծի մասին աչքի է ընկնում նրանց մէջ, սրանք միջակ կամ թոյլ ընդունակութիւնների տեր են: Միւս գերասատարների մասին չենք զրում, որտիչներ նրանց խաղը զլիսաւոր գերերի վերաբերմամբ՝ աւելի շոտով ֆօն են կազմում, և բացի զրանից՝ նրանց խաղը առիթը ըստ այնպիսի նկատողութիւններ անելու, որոնց մինչեւ առեմ առանց ու մենեն:

մարդ ձեռքերից, ուստի և մի աշխատաւոր տղամարդի շնչքին ընկած են թէ իր կինն ու երեխայքը, թէ սպանված եղոր այրին ու որ բերը: Երկրարդ՝ գաղթականների մեծ մասը չը կարողանալով տանել կովկասի շատ տեղերի շոք կիման, համարեա ամբողջ ամառը հիւանդ պառկած է եղել և չէ կարողացել աշխատանքի զնալ:

Ահա գեկտեմբեր ամիսը մկանել է, ձիւն է գալիս բայց գաղթական թշուառ ընտանիքը չէ կարողանում իր համար ապաստան գտնել և ստիպված է գիշեր և ցերեկ պառկել բացօթեայ, ձիւնի տակ... Եզմիածնի վանքի գոմանցը լվ է հարիւրաւոր գաղթականներով, լի է այն աստիճանն, որ անհատնմանին նաևելու և պառկելու ազատ տեղ անդամ չը կայ... Վեհափառը կար- սառուել և սպառեն հայ և եկամուռ ու

Ո. Ե՞ն է բարեկարգ առաջ ու պահանջական առաջ ու պահանջական մինչև որ Մատթէոս վարդապետ Մատթէոսեան կը ցածի մեր պաւասի սուսո ու ես ենոն ի լու սար-

ԴԱՐՁԵԱԼ ԳԱՂԹԱԿԱՆԱՔԻ ՄԱՍԻՆ

(Նամակ Եղիշեածնից)

Անցեալ տարի, երբ սկսվեց գաղթականութեան հոսանքը դէպի մեր երկիրը, ամեն մարդ իր սրբազն պարտքն էր համարում օդութեան ձեռք մեկնել. քաղաքներում անմիջապէս կաղմակերպվեցին առանձին մասնաժողովներ՝ հոգ տանելու. նրանց բնակարանի, հագուստի, ուտեևլիքի և այլ կարկիների մասին. նոյն խել մեր ինտելիգէնսա տիկինները և օրիորդները եռանդուն աջակցութիւն ցոյց տալին թշուառներին օդնելու գործում և փողոցներն ու տներն ընկած գրամ և հագուստ էին ժողովում, մերկերին պաշտպանելու ցրտից և քաղցից: Անտարբեր չէր այս ընդհանուր գործում և հայ գեղջուկը, որ գրկարաց ընդունում էր յուսահասակած գաղթականին իր տան յարկի տակ և լուռ ու մոռնջ ինտամում և կերակրում էր իր վաստակած կողէիներու:

Հաղորդականութեան մասին օրենքը կազմակերպի բարեկարգութեան մասին հայոց ազգային իրավունքը է առելացել, երբ հայը թանգարակ է և գիւղացին, զրկված հողի առաւտ բերքից՝ անկարող է օգնութեան ձեռք մեկնել, միանդամայն անուշադրութեան են մատոնված հայ գաղթականները, առաւել ես դիւժերում

ՆԱՄԱԿ ՊԵՏԵՐԲՈՂԻՐԳԻՑ
Դեկտեմբերի 7-ին

կայսեր կառքի ամակ զաշնամուրի մատերի նախա
թռչուսող տախտակներից։ Կամուրջի արևելան

Չոսկնասի վրա էլ թիւրք կանացը առանձին բաժանմունք ունին: Այն մասում, որտեղ եւ նստած էի, մի քանի ֆեսաւոր պարունակի ձևուամ երևամ: Են թիւրքերէն լրադիրներ: Ու նէր այն, ինչ որ Փրանսիացիք անտառնում են արտիստ օգտագործուած էական արքայի համար տեղն էր. Պենսիոննեանի և Զօլասեանի մէջ տեղի ունեցաւ. Խիստ խօսակցութիւն, որից

զեցոյցս, որ մի թիւլքանպատակ հայ էր, յետոյ առաջինը ձևոնցը խփեց վերջինի երե-
շատ վաս էր զգում իրան։ Վախինում էր սին։ ամենապրամատիկական վայրկեանն էր,
ինձ յաճախ մօտենալը խօսում էր, երբ բոլորո- բացց չօլամեանի դէմքի վրա ոչ մի մկանային
վիճակ չէր լինում, այն էլ՝ Քրանոսերէն։ շարժում չերեաց. նա միայն գոռում էր և փառ-
կուտարին Կ. Պօլսի անքաղաքակիոնի մասենին ւելանի նման առքեց աստվածութեամ. Անձնա-

կանոթիւն։ Այլքանն էլ բաւական էր թունաւորելու համար այն զուարծութիւնը, որ անկարեվի է չը զգալ Բափօրով անցնելիս։

Ծովենաւը շուտով կանգ առա. Ակուարիի նաւամասցի առաջ։ Քէտք էր կառք նաևել։ Թիւոր կառապանին պատուենեմնը տանեւ մեռ

դատական ընդունակութիւնից։ Այդ է պատճառը, որ պօլսեցին կամ տաղանդաւոր արտիստ կարող է վնաել կամ միանդամայն անտանելի։ —Գործողութիւնը վերջացաւ։ Գնացի կուլիսների ետելը։ Նոր էի ոկան պ. Հեքիմեանի հետ խօսել, ու մէկու, ու ենձ մոտ առանա ողի տառա տա-

այն հաստարակալիքն պարտէցը, որի բեմում նշանակված էր հայ խարի ներկայացումք: Բաւական փոշի կուռ տալուց յետոց հասանք տեղ: Աւելի կայացումք արդին սկսվել էր: Հանդիսատեսաթիւն գործեց, և զգինակաւոր կերպով յայտնեց ինձ, թէ կողմանի մարդկանց արգելված է այնտեղ մանել (ես գնացի կուլիմների ետքը գերասանների հրաւերով): Գերասանները խօսք տուե-

ները, որոնց մէջ երևում էին խառն կերպով թիւրքական և հայկական դէմքեր, նստած էին բաց երկնքի տակ: Ես կարծում էի, թէ տեսնելու և՛մ մի ափեսա թիւրքական կենաքից վերցած ուսմանական թերթուն: Ուստի եղան ուսման գին գալ ինձ մօտ հնագարիթի օրը: Վճռեցի իսկոյն վերպատանալ տուն, —ոչ մի երաշխատութիւն չը կար, թէ սպասաւորի նկատողութիւնը առաջն և վերջն սիրարիթին է լինելու: Բացի առաջն և վերջն սիրարիթին է լինելու:

մայր՝ առաքուած լուսը աղջուս է սարգուս զների վրա. վերջապէս՝ թատրօնն էլ մի տաճար է և դժուար է չը վրդովվել, երբ տեսնում ես այդ տաճարը բանի կերպով մզկիթ դարձրած։

Տ. Յովհաննիսիան

